

отъ страхъ трепере, като си думаше: »каква ли ще бжде, Боже, тѣзи гадина, това чудовище? но пакъ несмѣеше да излѣзе на вѣнъ. А онзи отка са расхождааь около единъ часъ отивааь си по врага.

На утрѣнъта когато бѣхъ събрани всичкитѣ селени на едно мѣсто, да си приказватъ за нѣкой общи работи, ето го иде и онзи хубосникъ, който сѣдна при тѣхъ и са услушваше, щѣли помѣне нѣкой нѣщо за случката прѣзъ ноцъта. Но като са необади никой, той самъ си, учюдень, хвана да имъ приказва: »бе братія,“ думаше той, »вѣй незнаете какво ми са случитѣзи ноцъ: таквозъ и таквозъ нѣщо, облѣчено, хе е! въ бѣло платно, хемъ вѣрви и шумоли; какво? немогъ ви го исприказа колко бѣше страшно; то са расхожда по двора ми, а кученцето сѣ го лаяше; азъ ако и да са уплашихъ, но пакъ смѣихъ да го попитамъ отъ кѣщи: ти какво си и защо ходишь? а то ми са обади и рече: »азъ съмъ *Рихардовата душа* и съмъ дошла да та питамъ, защо и ти като другитѣ хора не раздавашъ зарадъ менѣ, и защо са не молишь Богу да ма прости?«—Колкото зарадъ това рече азъ, молитвата си правѣхъ, но милостиня да раздавамъ немогъ. защото и ти твѣрдѣ добрѣ знаешъ, че съмъ единъ сиромашъ, и нѣмамъ отъ що да дамъ. Тѣй казахъ на чудовището и то си отиде. Тогава са обади и богатиятъ, та рече: »наистина и азъ сполѣтихъ такова нѣщо; тѣзи ноцъ, както казва съсѣдтъ ни, дохожда у двора ми сѣщо таквозъ едно бѣло-облѣчено чудовище, което са расхожда и запича около житницата и пакъ си отиде. Азъ са чюдѣхъ какво ще са правимъ ако доде и довечера!«—»Нека,« извикахъ всичкитѣ въ единъ гласъ, »нека стой ти са, защото ти нерачишь да давашъ за *Рихардовата душа*, и разваляшь старія ни обичай, що имаме отъ баба и отъ дѣда.«

А онзи мѣрзелку, който сѣдѣше отъ стѣрна и слушаше, като позна, че богатій селенинъ е суевѣрецъ и пж-